

Viața la curte : suflete rătăcite : jurnalul unor criminali /

Eliza Ene-Corbeanu. - București : RAO Distribuție, 2019

ISBN 978-606-006-236-3

821.135.1

34

Viața la Curte

SUFLETE RĂTĂCITE

JURNALUL UNOR CRIMINALI

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ELIZA ENE-CORBEANU

Viața la Curte

Suflete rătăcite. Jurnalul unor criminali

Toate drepturile rezervate

@ RAO Distribuție, 2019

Pentru prezenta ediție

2019

ISBN 978-606-006-236-3

Cuvânt-înainte

Sub roba talentului

Deși este foarte Tânără și mai are multe de spus societății românești, permiteți-mi să constată că doamna avocat Eliza Ene-Corbeanu s-a născut sub o stea norocoasă. Se pare, de fapt e cert, că Eliza a avut parte la botez nu doar de ursitoare cu studii în Drept, ci de una specializată în talent literar. Altfel nu se explică modul în care săptămână de săptămână își risipește furile, neliniștile, compasiunile în unul dintre cele mai citite editoriale ale *Evenimentului zilei*.

La lansarea primului volum din *Viața la Curte*, am îndrăznit să-mi arog un pic din paternitatea acestui proiect editorial. Mirel Curea a încurajat-o să scrie, Dan Andronic a publicat-o, iar eu i-am facilitat întâlnirea cu unul dintre cele mai mari grupuri editoriale din România, dacă nu cumva primul, RAO. Deci, dacă Mirel ar fi un fel de tată, Dan, unchi, mie nu-mi mai rămâne decât rolul de mătușă, una de-a doua. Lăsând gluma la o parte, prefața din primul volum a domnului Alex Ștefănescu demonstrează că nu m-am înșelat în privința Elizei. Are talent cu carul și nu o spun eu, ci cel mai mare critic literar în viață, autorul fundamentalei opere *Istoria literaturii române contemporane (1941-2000)*, care, aidoma mie, nu a căutat artificii juridice, spețe, hachițe avocațești, ci talent... Suflet neîmprăștiat, ci aşezat cuminte, sub formă de cerneală, spre nemurirea bibliotecilor, mereu hapsâne și neîndestulat de cultură.

Prefetele lungi sunt plăticoase și pot cădea în desuetudine prin două moduri. Ori este prea laudativă, aproape hagiografică, ori este

desființatoare pentru simplul motiv că nu s-a referit și la prefațator care, mușcat de ispita orgoliului, e răzbunător și profetic. Eu nu fac nici una, nici alta. Eu constat că Eliza e talentată. Și că textele ei merită citite. Certific că are un suflet mare și o penită ecologistă. Nu distrugе pentru celuloză pădurile patriei. Ai însă grijă, Eliza, ispita scrisului e demonică, iar ambițiile copleșitoare, diabolice. Să nu te pierzi în pădurea, în codrul falsei vanități. Rămâi aceeași! Talent ai, slavă Domnului! Baftă!

Lect. univ. dr. Florian BICHIR

Cercetător științific al Academiei Române,
Centrul de Istorie și Civilizație Europeană Iași

Irina, suflet rătăcit

A intrat la vorbitor tărându-și picioarele, ca și cum lanțuri grele ar fi împiedicat-o să păsească. Avea părul strâns cu un elastic din ăla cu care leagă bătrânele legătura de pătrunjel. Vedeam în ea un amestec ciudat de sălbăticie și inocență, care te împingea să ii afli povestea.

Irina avea 20 de ani, dar puțina ei viață concentrase suferința unui întreg univers. Un copil cu trup de femeie, o femeie cu suflet de copil, asta era ea. Privea stingheră, frecându-și mâinile de emoție sau, pur și simplu, pentru că nu știa ce să facă cu ele.

Era frumoasă, dar acum știa că ar fi dat orice ca să evadeze din trupul ăsta care ii adusese numai nenorociri.

– Bună ziua, domnule avocat. Vă mulțumesc că ați venit să mă vedeți. M-am și mirat când m-au anunțat că mi-a venit avocatul, pentru că eu n-am bani de aşa ceva.

– Am fost desemnat avocat din oficiu, i-a răspuns sec și protocolar bărbatul. Mă plătește statul.

Vorbele lui sunaseră atât de tăios, de parcă ar fi fost trimisul lui Dumnezeu pe pământ, să-i mânțuie pe păcătoșii cei netrebnici.

- Și eu ce trebuie să fac? a întrebat Irina.
- Să-mi semnați aceste documente.
- Asta-i tot?
- Da. Am înțeles că ați recunoscut fapta, deci vom merge pe o individualizare a pedepsei.

– Pe o ce?

– Asta e problema mea. Sunt chestiuni prea tehnice ca să le precepeți. O să vorbesc cu mama dumneavoastră ca să îmi aducă niște caracterizări de la vecini, prieteni.

– Eu n-am mamă, nici asta nu știți? Sau nu v-a spus domnul procuror?

Irina era dezamăgită. Avocatul ăsta nu era ca aceia pe care îi văzuse ea prin filme. Genul care face orice ca să își scoată clientul nevinovat.

– Totuși, nu vreți să știți cum s-a întâmplat? Poate mă răzgândesc și nu mai recunosc. Vreau să mă asculte și pe mine cineva.

– Nu știu la ce m-ar ajuta să vă ascult. Domnul procuror m-a chemat pentru o recunoaștere. N-am timp să ascult povești, că mai am și alții inculpați care mă așteaptă.

– Atunci refuz să îmi fiți avocat. Am voie?

– Cum doriți, e dreptul dumneavoastră.

– O zi bună, domnule avocat din oficiu. Sper să nu ne mai întâlnim niciodată.

Și, uite aşa, se duc naibii drepturile inculpaților, oricât de fundamentale ar fi ele. Irina a devenit un personaj de rechizitoriu, iar viața ei a fost capturată între copertele unui stufoș dosar penal. Nimeni n-o învățase ce să spună, cum și cât să vorbească, fusesese singură împotriva tuturor.

Ce-i drept, procurorul îi dăduse un alt avocat din oficiu, la fel de interesat de cauză ca și primul. Totul se rezuma la un formalism lipsit de substanță, în care avocatul îl asista pe acuzat fără să știe care sunt acuzațiile, după care semna, fără să citească, declarații, procese-verbale de aducere la cunoștință și, în general, cam tot ce i se punea sub nas.

Irina era acuzată de omor deosebit de grav și stătea arestată preventiv de mai bine de un an. N-o vizitase nimeni în timpul ăsta, că părinții n-aveau, bunica era și ea moartă, iar soră-sa zacea în comă într-un pat de spital.

Începuse să se obișnuiască cu traiul după gratii, că altfel n-avea încotro. Îndurase ea pedepse mult mai rele decât asta. Își primea zilnic coaja de pâine și bruma de mâncare, mulțumind bunului Dumnezeu că la pușcărie n-avea cine să-i rupă oasele.

Colegele de celulă se cam temeau de ea – mai toate erau fie condamnate, fie acuzate de fapte lipsite de violență. Femei de casă, ce nu striviseră mai mult de un gândac de bucătărie în viața lor, tremurau la gândul că printre ele se află o criminală. În general, în pușcărie oamenii se diferențiază precum infracțiunile din codul penal. Åia cu fapte grave sunt ocoliți, dar temuți. Nu-i de colo să fii acuzat de omor deosebit de grav. Cu atât mai mult pentru o femeie.

Dar Irina mai avea o calitate care îi atrăsese disprețul celorlalte femei – fusese prostituată de lux.

– Și curvă, și criminală, asta e prea de tot.

– Păi dacă nu le ajunge munca cinstită, e mai ușor să dai din fund.

– Ce ți-ar mai fi plăcut și ție să ai un fund din care să dai, hai, mai taci!

– Ce vorbești tu de muncă cinstită, Vasilico? Tu, cu delapidarea ta de două milioane, ești cinstea întruchipată, nu?

– Auzi, eu măcar am făcut-o cu capul, nu cu altceva.

– Acum, fiecare cu ce are mai de preț. Ia mai lăsați fata în pace, că nu v-a făcut nimic!

Cea care îi luase apărarea Irinei era o fostă judecătoare, acuzată de fapte de corupție. Curiozitatea profesională o îndemna să se apropie de Irina. Fata asta ascundea o poveste interesantă. Judecătoarea a încercat să intre în vorbă:

– Câtă ani ai, Irina?

– De unde știi cum mă cheamă?

– Aici, toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Sunt sigură că și tu știi numele meu.

– Nu te cunosc. Lumea vorbește că ai luat șpagă pentru dosare. Nu-mi pasă. Oricum, toată justiția e coruptă.

– Și despre tine vorbește lumea că ești o curvă și o criminală. Dar eu nu mă grăbesc să judec.

– Păi, uite că eu chiar sunt și curvă, și criminală.

– Ești prea aspră cu tine. Dacă vreodată simți nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici.

– Dacă și judecătorul care o să mă judece e corupt ca tine?

Sinceritatea întrebării era răscolitoare. Ce să-i răspundă? Copila asta avea tot dreptul să se îndoiască. Realiza că orice ar fi spus nu i-ar fi redat Irinei încrederea.

– Nu toți judecătorii sunt coruși, vei vedea. O să ai parte de un proces corect.

– Tu nu știi pe cine am omorât. Oamenii ăia sunt răzbunători și au foarte mulți bani. Aproape că mi-au omorât sora.

Judecătoarea s-a ridicat să plece. Irina a prins-o de mâna fără să spună nimic și fără să o privească. Au stat așa minute în sir, ca două statui de ceară ce par vii, dar se topesc la prima atingere. În sfârșit, cineva voia să o asculte.

– Vrei o țigără?

– Nu fumez, Irina.

S-au așezat una lângă cealaltă, punându-și gândurile în ordine.

– Părinții mei au murit când aveam 10 ani. Ne-a crescut bunica, aşa cum s-a priceput și ea. E greu la țară cu două fete pe cap. Cu toate astea, ea s-a chinuit și ne-a ținut pe amândouă la școală. Muncea de dimineață până seara ca să ne cumpere mâncare și haine. Soră-mea a fost un copil tare bolnavios. Noroc că aveam un vecin, doctor la Buzău, și ne aducea medicamente.

Acum vreo patru ani a venit la bunica o femeie din sat și i-a spus că băiatul ei și-a făcut firmă de recrutare pentru Spania.

– Ce-i aia recrutare? a întrebat bunica.

– Adică le găsește loc de muncă, babo. N-o trimiți pe Irina ca să te mai ajute cu banii?

– Ba n-o trimiți. Irina mea se face doctoriță la Iași.

Femeia a râs de gândurile bunicii și m-a abordat direct:

– Auzi, Irino, cât o mai chinuiți pe a bătrână? N-a muncit destul pentru voi?

– Și eu ce să-i fac, tanti Elena? Că nu mă lasă să mă angajez, zice să termin școala, să mă fac doctoriță.

– Nu-i de tine asta, ești prea frumoasă și prea deșteaptă ca să ajungi într-un spital. Nu vrei tu să mergi în Spania să lucrezi?

– Și cu soră-mea ce fac?

– Îl trimiți bani și, când te pui pe picioare, o iezi și pe ea.

– Nu pot, că asta chiar vrea să învețe să se facă doctoriță.

– Atunci, o lași în pace. Îți vezi de viață ta și le trimiți bani.

– Și câți bani, tanti Elena?

– La început, cam două-trei mii de euro. Pe urmă vezi și tu.

– Da' nu știi limba.

– Nici nu-ți trebuie.

Și, uite așa, m-am trezit în Spania. Am lăsat-o pe bunica în lacrimi. Soră-mea, supărată și ea, îmi tot citea de pe internet despre alte fete care au ajuns prostitutele Europei. În microbuzul cu care am plecat, mai erau zece fete de prin toată Moldova, dar niciuna dintre ele nu știa ce vom face odată ajunse în Spania. Era prima dată când ieșeam din țară și am stat cu fața lipită de geam, minunându-mă de toate frumusețile.

Când am ajuns, ne-am cazat la un motel de la marginea unui oraș. Pentru mine arăta extraordinar, dar alte fete ziceau că era o mizerie. Am căzut frânte de oboseală. În toiul nopții, am simțit o mâna care îmi apăsa gura și o respirație urât mirositoare ce m-a trezit.

– Bună, frumoaso!

Atât am auzit, după care am intrat în panică. Eram singură într-un pat, iar un bărbat încerca să mădezbrace. Am început să țip, moment în care m-a lovit. Am leșinat câteva clipe. Când mi-am revenit, în jurul meu se aflau patru bărbăți care râdeau și mă prijeau. Am simțit că nu mai am haine și am vrut să mă acopăr. Bărbatul care mă lovise m-a oprit.

– Ești virgină? m-a întrebat unul dintre ei.

În momentul ăla a intrat tanti Elena:

– Ce plângi ca proasta? Desfă-ți picioarele alea, că oamenii ăștia n-au plătit ca să se uite la tine.

– Tanti Elena, ce se întâmplă? Ce vor de la mine?

– Nu mai face pe mironosiță, că știi foarte bine. Parcă ar fi prima dată!

– Dar mi-ați promis altceva. Eu n-am făcut asta în viața mea.

– Te pomenești că ești fată mare și a dat norocul peste mine! Mărим prețul, asta facem.

Femeia s-a târguit cu cei patru spanioli, dar la vremea aia nu pricepeam ce vorbesc. Cert e că virginitatea mea a îmbogățit-o pe tanti Elena, iar cei patru proxeneți au hotărât să mă cumpere.

Cu sufletul strâns de frică, mă uitam spre fereastră cu gândul să strig după ajutor. M-am repezit fără să mă gândesc și am reușit să deschid geamul și să mă arunc în gol. Numai că unul dintre cei patru spanioli mi-a ghicit gândurile și m-a prins de picior, alungându-mi moartea salvatoare.

– Trebuie să-i dăm o lecție curvei. Ce dacă e virgină, nu putem să ne bucurăm și noi un pic?

Au tras la sorți care să fie norocosul și a câștigat cel care mă lovise. Avea o infâțișare însăși împăimântătoare și o forță care te paraliza. Mi-a sfăiat hainele și m-a trântit pe jos. În cădere mi-am fracturat clavicula dreaptă, iar osul aproape că mi-a străpuns carnea. Urlam de durere. Călăii din jurul meu se distrau. Au înghițit fiecare câte o pastilă și s-au încurajat unul pe celălalt. M-au stors ca pe o vită și m-au despicate ca pe un animal. Nu mai simteam nimic. Leșinam periodic. Mi-era doar sete. Și scârbă, o mare scârbă.

Irina s-a oprit din povestit. A făcut o pauză lungă și parcă i se auzeau bătăile inimii când retrăia momentele de început. Judecătoarea o privea cu milă și uimire. Oare câtă suferință o fi adunat sufletul ăsta chinuit de copil cu trup de femeie? Ar fi vrut să o mânăgâie, s-o îmbrățișeze cu mâini părintești, dar ceva o oprea.

– Sărmană fată, abia ai crescut că te-ai și ofilit. Dumnezeu să te ajute să treci peste toate.

– Dumnezeu nu le ajută pe curve.

– Nu mai vorbi aşa, Îl mâni.

– Puțin îmi pasă. Unde era el când i-am cerut ajutorul? Nu i-a păsat nici de lacrimile, nici de lumânările mele. Dreptatea mi-am făcut-o singură.

– E ora mesei, Irina, să mergem. Promite-mi că mai stăm de vorbă.

S-au despărțit fără nicio promisiune. În captivitate, totul e provizoriu. Peste câteva zile, judecătoarea a fost pusă în libertate. A plecat fără să-și ia la revedere de la Irina.

Dar timpul are talentul de a șterge amintiri și, în scurtă vreme, judecătoarea a uitat până și chipul celei care atât de mult o impresionase. În plus, propriile probleme îi măcinau mințile și îi amenințau libertatea. Într-o zi, s-a întâlnit cu o fostă colegă de celulă. Împărțea același complet de judecată, așa cum împărțiseră cei trei metri pătrați de gratii. Sentimentul de deznașejde era același.

– Mi-a respins toate probele. Sunt ca și condamnată, se văita judecătoarea.

– Nu erai tu aia încrezătoare în justiție? Mai știi cum încercai să ne convingi pe toate?

– Auzi, de Irina ai mai auzit ceva? E tot arestată?

– Când mi-au dat mie drumul, tocmai o anunțaseră că i-a murit sora. Dar n-au lăsat-o să meargă să o vadă.

– Dumnezeule, și-a pierdut și sora! Fata asta chiar e blestemată! Tu știi ceva despre viața ei? De ce a fost arestată?

– Doar ce vorbea lumea. Că a fost prostituată și a omorât, de fapt, a măcelărit doi bărbați. Cică drept răzbunare pentru soră-sa. Sincer, mi-era cam frică de ea.

– A încercat să îmi povestească într-o zi câte ceva. A fost infițator. Mi-aș dori mult să o revăd.

Vestea că sora ei murise căzuse peste Irina ca o boală grea. Refuza să mai mănânce sau să vorbească. Arrestul preventiv i se

Trăia de la o prelungire la alta. De fapt, e mult spus că trăia – respira, clipea, se mișca cu gesturi străine și mecanice, ca o amintire a omului care odată trăise în ea.

Deși avocatul din oficiu o sfătuise să recunoască faptele, Irina se încăpățânase să nu o facă.

– Poate așa mă ascultă și pe mine cineva. Poate găsesc un judecător să mă înțeleagă. Am pierdut tot – ce-mi mai rămâne?

– Cum dorești, i-a răspuns avocatul. Probele sunt covârșitoare și toate în defavoarea ta.

– De parcă tu ai fi citit dosarul meu...

– Am citit rechizitorul Parchetului.

– Probabil că atât vor citi și cei care mă vor condamna.

– Mâine e primul termen de judecată. Poți da o declarație, dacă vrei.

– Dacă vreau? Tu știi de când aştepț momentul acesta?

Dimineața a găsit-o cu niște cearcăne adânci sub ochi. Mi se întrebări i se îngheșauă în minte, sute de scenarii născocise în aşteptarea primului termen de judecată. Ce să spună, cum să înceapă?

Irina a intrat în sala de judecată cu mâinile încătușate, căutând cu disperare niște ochi care s-o înțeleagă. Judecătorul lipsea. Ședința încă nu începuse. Avocatul din oficiu s-a apropiat de ea și i-a întins câteva hârtii pe care trebuia să le semneze.

– Vrei ceva?

– Aș vrea să plâng, n-am mai încercat de mult.

– Nu te sfătuiesc să faci. La judecătoarea asta nu ține cu lacrimile.

– Ridicați-vă, intră instanța, a strigat grefierul.

– Declaram deschisă ședința de judecată, puteți lua loc.

Intr-adevăr, președinta completului avea aerul unui om hotărât să nu se lase impresionat de nimic. Procurorul, tot femeie, afișa acea aragonță nepăsătoare pe care i-o dădea funcția. Parcă abia

aștepta să îi pârjolească în nisipul fierbințe al codului penal pe toti inculpații ăștia netrebnici care stăteau cu capetele plecate.

– Faceți apelul, doamnă grefier, în cauza numărul unu.

Asta era Irina. S-a ridicat timid când și-a auzit numele, așteptând că și ceilalți inculpați din boxă să-i facă loc până la microfon. Președinta a întrebat-o dacă nu dorește să-și recunoască faptele, pentru a beneficia de o reducere de pedeapsă. Așa cerea codul de procedură penală.

– De ce toată lumea mă obligă să recunosc? Eu vreau să fiu ascultată, destul mi s-a închis gura.

– Domnule avocat, nu i-ați explicat inculpatei cum trebuie să se comporte la primul termen de judecată?

– Ba da, doamnă președinte, dar clienta mea nu dorește să se judece pe procedura simplificată.

– Am înțeles. Inculpat, dorești să dai declarație azi?

– Da.

– Mai înainte de asta trebuie să dăm citire actului de sesizare, ca să știi de ce ești acuzată. Cu asta trebuie să începem, dar ne-am luat cu altele. Deci, spune rechizitorul că ai fost trimisă în judecată, în stare de arest preventiv, pentru două infracțiuni de omor deosebit de grav. Că în seara de 23 noiembrie, în timp ce întrețineai relații sexuale cu victimă – Tudor Aurel –, i-ai aplicat acestuia mai multe lovitură de cuțit în zona inimii, precum și în zona organelor genitale, provocându-i leziuni incompatibile cu viața. Ulterior, ai secționat membrele cadavrului, după care le-ai aruncat la groapa de gunoi a orașului. A doua zi, la data de 24 noiembrie, l-ai ademenit pe fratele victimei Tudor Aurel, numitul Tudor Cristian, în locuința ta, unde ati întreținut raporturi sexuale. Ca și în cazul primei infracțiuni, ai procedat în aceeași manieră, aruncând membrele inferioare și cele superioare ale cadavrului la groapa de gunoi. Pentru a se sustrage tragerii la răspundere, inculpata a părăsit țara, fiind identificată la data de 10 ianuarie pe teritoriul Spaniei. Cam astea sunt faptele, pe scurt. N-am să citesc tot rechizitorul, că timpul nu ne permite. Hai să-ți auzim declarația.

Doamnă președinte, eu sunt o fată săracă, n-am mamă, n-am tată. M-a crescut bunica. Pe mine și pe sora mea, care a murit, iar domnul comandant de la penitenciar nu m-a lăsat să mă duc să o îngrop. Acu' vreo câțiva ani, a venit la bunică-mea o vecină și i-a zis să mă trimită la muncă în Spania. Bătrâna nici n-a vrut să audă, dar eu pe vremea aia eram un copil prost și n-am ascultat-o.

Tanti Elena – așa o chema pe femeia aia care m-a păcălit să plec – m-a vândut la niște proxeneți spanioli, care erau pe mâna cu niște români din Galați. Așta le aduceau în fiecare lună câte cincisprezece fete, adunate de pe la țară, fără familie, și le obligau să se prostitueze. Care erau mai frumoase și aveau ceva în cap trăiau mai bine. Ajungeau în case de oameni bogăți, în hoteluri scumpe, primeau cadouri, excursii.

– Și tu în ce categorie te-ai încadrat? a întrebat-o președinta, rupându-i șirul gândurilor.

Irina a privit-o nedumerită, vrând parcă să-i spună: „Te îndoiești de frumusețea mea?“ Gânduri amare au năpădit-o și a început din nou să vorbească:

– Când m-a vândut tanti Elena, eram virgină. Cei care m-au cumpărat au avut grija să se ocupe de asta chiar în prima noapte, în Spania. Am fost violată până la leșin, iar a treia zi eram deja scoasă la produs, pe marginea șoselei, ca ultima prostituată.

– Există o clasificare a prostituției?

Aroganța președintelui nu a întrerupt-o pe Irina. Vorbea fără să-i mai pese de reacțiile pe care le provoca. Cuvintele țășneau ca dintr-o armă ce se descărca automat, ciuruind totul în jur:

– Zi de zi întrețineam raporturi sexuale cu minimum 10 bărbați. Cei care mă cumpăraseră mă supravegheau, ca să nu pot fugi sau anunța poliția. Am cunoscut bestii, bărbați perverși și ticăloși, burtoși libidinoși care, pentru propria satisfacție, mă despicau. Am îndurat toate felurile de durere, atât de mult și atât de des, încât am ajuns să nu mai simt nimic. În puținele momente de singurătate, mi-aș fi dorit să plâng, dar nu mai aveam lacrimi, le transformasem în venin.

– Haideți să revenim la fapte, că nu sunteți acuzată de prostituție. Când și unde i-ați cunoscut pe frații Tudor?

– Stați că nu pot să povestesc așa, cu pauze.

– Ce spuneți dumneavoastră sunt chiar povești și nu au legătură cu cauza.

– Am înțeles. Era mai bine pentru dumneavoastră dacă recunoșteam că i-am omorât și gata.

Cu moralitatea cât o catedrală, procuraarea de ședință a simțit nevoie să intervină:

– Doamnă președinte, poate că ar fi mai potrivit să-i punem întrebări inculpatei. În ritmul asta ne apucă noaptea.

– Doamnă procuror, eu conduc ședința și nu-mi amintesc să vă fi dat cuvântul. Este dreptul inculpatei de a da declarații. Continuați.

Irina a tresărit. Parcă-i unsese cineva rănilor cu miere. În sfârșit, putea să-si curete sufletul:

– Aș dori un pahar cu apă, dacă se poate. Mi s-a uscat gâtul. Sunt plecată de la penitenciar de la 5.00 dimineață.

– Sigur, să-i dea cineva o sticlă cu apă inculpatei.

Dar cine? Irina era a nimănui. Și-a întors ochii spre sală și a văzut doar oameni ce o priveau pieziș. În ochii lor era doar o criminală care nu merită nici măcar un pahar cu apă.

– Domnule jandarm, dați-i, vă rog, sticla mea. E neîncepută, a vorbit președinta.

Irina a băut cu sete. Picăturile de apă au avut efectul unei torțe aprinse într-o șură cu paie.

– Eram mai multe fete din România care lucram pentru spanioli. Ghinionul ne strânsese pe toate laolaltă, dar suferința, în loc să ne unească, ne învrăjbea una împotriva celeilalte. Așa am ajuns să ne turnăm între noi, iar spaniolii stăteau liniștiți că nu vom merge la poliție. Dacă vreo fată încerca să pună mâna pe telefon sau să fugă, celelalte o trăgeau înapoi și cereau pedepse aspre pentru ea.

Multe fete au sfârșit arse, mutilate, drogăte sau chiar înecate. Victimele se transformaseră în criminale.